

Ensin jotain itsestäni. Olen keski-ikäinen nuori mies, joka on istutettu jo hiukan kurttuisiin kuoriin. En anna sen kuitenkaan liikaa häiritä toimiani, kanakoiratoimintaa olen harrastanut jo reilusti yli kaksikymmentä vuotta.

Vaimon ja kahden jo aikuisen lapsen lisäksi perheeseeni kuuluu myös kaksi irlanninsetteriä, Aaron ja hänen poikansa Pdraig. Irlanninsettereiden lisäksi minulla on ollut myös englanninsetteri sekä kaksi pointteria. Asustelen keskellä Suomea, Kainuussa. Koiraharrastukseni pääpaino onkin metsästyksessä ja nimenomaan metsässä tapahtuvassa jahdissa, mihin täällä onkin erittäin hyvät mahdollisuudet. Kentälle ja tunturiin täältä pitää aina erikseen lähteä, joten ne elementit ovat ihan luonnollisista syistäkin siis jäänet hiukan vähemmälle, mutta jollain lailla tuttuja ovat.

Jo pitkän aikaa olen ollut erittäin ahkera kanakoirametsästäjä, pyrin olemaan metsällä käytännössä aina, kun aikataulu vain antaa myöten. Koirien lepoajat jäävätkin aina liian lyhyiksi ja ne varsinkin loppusyksystä kyllä muistuttavat ”sillin ruotoja”, josta minulle on silloin tällöin huomauteltukin.

Metsästysaika linnulla on vaan niin lyhyt ja toimivan koiran seuraaminen metsällä yhä vieläkin on niin mukavaa, että lepoajat nyt ”väkisinkin” näyttää vaan jäävän liian vähäisiksi.

Tekeekö ikä jo tehtävänsä vai mistä syystä, mutta viime vuosina olen ollut myös kovin innostunut koetoiminnastakin. Vähän ennen joulua tuli lisäksi Kennelliitosta kirje, jossa kerrottiin minulle myönnetyn oikeus toimia kanakoirakokeessa ylituomarina, joten kaiken todennäköisyyden mukaan tulette jossain vaiheessa myös henkilökohtaisesti tutustumaan ajatuksiini kanakoirista sekä niiden toiminnasta eri tilanteissa.

Sitten jotain Pdraigin taustasta. Varsinkin jo hiukan varttuneemmille harrastajille onkin aivan selvää, että kun puhutaan jostain koirasta, ei taustaa voi jättää huomiotta, niin ei tässäkään tapauksessa.

Moni harrastaja varmaankin jakaa kanssani kokemuksen siitä, että kerta kerralta pennun otto tulee aina vaan vaikeammaksi, sitä mukaan kun ymmärtää omien toimiensa vajavaisuuden koiran kehittymisessä ja sen, miten tärkeää on taustojen kunnossa olo.

Pdraigin isä, Aaron on minun oma koirani, suoraan alenevassa polvessa Ahdin ”omia” koiria, käyttövalio Irwinin kautta. Ahdin omistaman Merilin, Pdraigin äidin, tausta kiertelee sinne samaan kantanarttuun, mutta hiukan eri reittiä. Innostuin aikanaan hirveästi aiheesta, kun Ahti ehdotti tätä yhdistelmää, kyseessä on linjasiitos, se linjaa ainoastaan Ahdin aikaisempaan I-pentueeseen, kaikilta muilta osiltaan täydellinen ulkosiitos. En suostu uskomaan, että olisin sattumalta saanut hyvän koiran. Pdraigia en edes itse valinnut, sovin aikanaan, että kasvattaja tekee sen minun puolestani – ja niin tekikin. Patrik on koko pesueen koirista se, jossa on selvästi eniten valkoista. Liekö niin, ettei se kelvannut kenellekään muulle – en tiedä, enkä ole kysynyt, koska kuvittelisin että minun lisäkseni monella muullakin valkoisuuden määrä ei suinkaan vähennä kiinnostusta pentuun, vaan on melko lailla valintaa ohjaavakin ominaisuus.

Minulla on ollut nyt sillä lailla hieno tilaisuus, että olen voinut seurata kahden hyvän koiran kehitystä ja verrata niitä toisiinsa, siis Pdraigin sekä isänsä Aaronin.

Täytyy sanoa, ettei juuri enempää voisi koirien käytös toisistaan erota. Isänsä on metsässä itse rauhallisuus, kun taas Pdraig on aina ollut varsinainen ruutitynnyri, tarmon pesä, liikaa energiaa minun makuuni. Koko Pdraigin nuoruus meni melkein pä ”sydän kinttaan peukalossa” seuratessa että mitä tapahtuu. Koiran varttuessa luottamus sen toimiin on kuitenkin löytynyt ja vahvistunut. Pdraigin koearaa on leimannut tietyllä tapaa kaksijakoisuus, toisaalta kaikki on loksahdellut kivasti paikoilleen, kun taas sitten on jotain aivan typerääkin, jotka hankaa ja hankaa vastaan, estäen eteenpäin menon. Näihin on ollut vaikea puuttua, kun harjoituksissa ei mitään ongelmaa ole ollut, vasta sitten koesuorituksessa. Tietynlainen peräänmenoherkkyys kokeessa, vaikeudet noudossa .... ja isännän ampumataidoissa nyt mainitakseni. Pdraigin kohdalla on tavattoman hyvin pitänyt paikkaansa sanonta, jonka mukaan koira pitää kouluttaa kolmeen kertaan: ensin kotona, sitten metsällä ja vielä kerran kokeessa. Viimeinen vaihe on nyt varmaan hyvää vauhtia menossa ja kohta päästään oikein palkintoja urakalla pokkaamaan, toivotaan niin.

Tällainen oli tarina Karista ja Pdraigista, toivottavasti se vielä jatkuu ... pitkään ...